

Jsou lidé, kteří po celý svůj život hledají své místo, a na druhé straně jsou lidé, kteří jsou předurčení téměř od dětství ke svému životnímu poslání. K těm druhým patřila i Jitka Petrušková. Duší i srdcem muzejnice, duší i srdcem turnovský patriot v tom dobrém slova smyslu, týmový hráč, kolegyně, na kterou bylo stoprocentní spolehnutí. Do Muzea Českého ráje nastoupila v roce 1973, po ukončení studií na turnovském gymnasiu. Nebyl to skok do neznáma, protože muzeum dobře znala z dob svých prázdninových letních praxí. V průběhu téměř 44 let, které strávila v muzejní budově ve Skálově ulici, se podílela na všech důležitých proměnách této instituce, která se z původně městské stala nejdříve okresním a posléze krajským pracovištěm. Na formování jejího vztahu k muzejní práci a k regionální historii měl velký vliv ředitel muzea Jan Knob. Právě za jeho vedení procházela postupně mnoha muzejními profesemi, až po úspěšném absolvování vyššího odborného studia muzeologie bezpečně zakotvila na místě odborného pracovníka pro regionální historii. Vedle katalogizace archívních sbírek a regionální sbírkové knihovny začala pracovat na tvorbě výstav, nových stálých expozic i popularizaci výsledků své odborné práce. Na počátku 90. let se pustila i do řešení rozsáhlejších projektů a práci v terénu. Výsledkem toho byla řada přednášek, drobných článků a studií a edice *Nový turnovský pantheon*, ve kterém zúročila roky studia archivu významných turnovských osobností. Zkušenosti muzejníka uplatnila také při zakládání a posléze provozování obecního muzea v Loučkách i jako kronikářka této obce, která se jí stala na několik let přechodným domovem. Velký a nedoceněný kus práce Jitka odvedla jako členka výboru Pekařovy společnosti. Stála při jejím znovuzaložení, byla její zodpovědnou ekonomkou, ale i organizačně schopným pracovníkem, který se podílel na přípravě a realizaci konferencí, valných hromad, výletů a všech dalších aktivit společnosti. Muzeum Českého ráje v Jitce Petruškové neztrácí jen vynikající a obětavou členku pracovního týmu, pro kterou se stalo druhým domovem. Jitka byla pro celý pracovní kolektiv kamarádkou, pro některé důvěrnou přítelkyní, která, pokud jí síly stačily, poradila a nezištně pomohla. S nadšením a zároveň s pokorou, která jí byla vlastní. Prožila jsem s Jitkou v muzeu více jak třicet pět let. Třicet pět let společné práce při brigádách na výstavbě a opravách muzejních objektů, při stěhování depozitářů, realizaci stálých expozic, instalaci výstav, při sepisování a evidenci sbírek. Rádi a často vzpomínáme i na společné výlety a milá posezení. Jitka nám bude moc a moc chybět. A určitě nebudeme sami.

Vladěna Jakoubčová